

podaná přímo na rozhodnutí okr. úřadu byla by tedy o sobě podle § 5 zák. o ss. nepřipustná. Poněvadž však strana svedena byla k tomu, aby rozhodnutí okr. úřadu nařikala přímo stížností k nss-u, nesprávným právním poučením k rozhodnutí tomu připojeným, kterým byla uvedena v omyl, bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss. zrušiti a bude na žal. úřadu, aby vydal straně rozhodnutí nové, opatřené správným poučením ve smyslu úvah shora uvedených. Meritorními námitkami stížnosti se za tohoto stavu nss zabývat nemohl.

Č. 11.487.

Mimořádná opatření poválečná: Příspěvky k úhradě válečných škod podle zák. č. 333/1920 a vl. nař. č. 106/1931 Sb. — věty jako při Boh. A 11.296/34 a 11.309/34.

(Nález ze dne 18. října 1934 č. 19.560.)

Věc: Františka K. a spol. v D. proti meziministerské komisi, zřízené při min. vnitra podle § 4 vl. nař. č. 106/31 Sb., o státní příspěvek k úhradě válečných škod.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: St-lé domáhali se přihláškami příspěvků k úhradě válečných škod. Výnosy, jimiž min. vnitra intimovalo st-lům nař. rozhodnutí žal. meziministerské komise, sdělilo jim, že jejich přihláška byla pojata do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu, a že toto jednání skončilo bezvýsledně; dále že meziministerská komise zřízená při min. vnitra podle § 4 vl. nař. č. 106/1931 Sb. přezkoumavši přihlášky st-lů, učiněné podle tohoto vl. nař., některým ze st-lů státní příspěvek k úhradě škody nepřiznala, pokud pak jde o ostatní st-le, že jim přiznala k úhradě škody příspěvky v různých částkách, jak jsou v jednotlivých rozhodnutích co do číslíce podrobně uvedeny.

Stížnosti k nss-u podané formulují souhlasně tyto námitky: 1. že sporný nárok st-lů na náhradu škod je poměrem soukromoprávním, o němž rozhoduje správní úřad; 2. že vl. nař. č. 106/1931 Sb., o něž žal. komise svá rozhodnutí opírá, je nezákonné, ježto nebylo předloženo Nár. shrom. ke schválení, a že je protiústavní, ježto nebylo schváleno a vyhlášeno podle přesných ustanovení zákona a 3. že nař. rozhodnutí jsou vadná a neúplná, ježto neobsahují žádných důvodů a byla vydána bez náležitosti vyšetření všech podmínek uvedených ve vl. nař. č. 556/1920 Sb. a 106/1931 Sb. a ani neuvádějí řádné lhůty, do které příspěvky mají být vyplaceny.

Rozhoduje o stížnostech byl nss veden těmito úvahami:

Nss je co do své kompetence vázán předpisy zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 a jest jeho jediným úkolem přezkoumávaní zákonitost konkrétního rozhodnutí, jak bylo vydáno a to v mezích stížních bodů, jak jsou provedeny v písemných stížnostech. Vzhledem k takto vymezeným hranicím kompetence tohoto tribunálu musí mimo úvahu soudu zůstatí veškeré ohledy na zásady slušnosti, ekvity, rovnoměrnosti při vyřízení věcí, na které při veřejném ústním líčení bylo poukázáno; rovněž nelze přihlížeti k postupu, jaký úřad zachoval při vyřizování jiných případů, jež nejsou vůbec předmětem stížností, dnes projedná-

vaných. Rovněž nemohl nss přihlížeti k vývodům, předneseným při ústním veřejném líčení, pokud vybočují z mezí stížních bodů, formulovaných v písemných stížnostech, a dovolávají se jiných zákonných předpisů než oněch, o něž jsou opřeny písemné stížnosti, jako na předpisy ústavní listiny, práva občanského a trestního atd., ježto žal. úřad podle nich nerozhodoval, poněvadž k rozhodování takovému nebyl v řízení správním stranami dán podnět.

V mezích stížních bodů, jak byly shora vytčeny, uvážil pak nss toto:

Pokud jde o námitku prvou, dovodil nss, zabýváje se již obdobnými případy, v násl. Boh. A 11.309/34, že žádost o náhradu škody válečné, vznesenou podle zák. č. 333/1920 Sb. a podle vl. nař. č. 106/1931 Sb., vydaného na základě zmocňovacího zák. o úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou č. 337/1920 Sb., sluší posuzovati podle předpisů práva veřejného, nikoliv práva soukromého. V témže násl. vyslovil nss k námitce, že vl. nař. č. 106/1931 Sb. je nezákonné a protiústavní, právní názor, že vl. nař. o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. vyhovuje předpisům zmocňovacího zák. o úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou, č. 337/20 Sb. Konečně vyslovil nss v násl. tom, jakož i v násl. Boh. A 11.296/34 právní názor, že zákon o náhradě škody obětem politické persekuce za války 1914—1918 č. 333/1920 Sb. a vl. nař. o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. neposkytují straně vůbec právního nároku, stíhatelného před nss-em, na státní příspěvek k úhradě této škody.

V násl. Boh. A 11.303/34 dovodil pak nss, že když straně podle § 2 nař. č. 106/1931 Sb. nepřísluší právní nárok na poskytnutí státního příspěvku k úhradě škody, je nerozhodné, zda a jakým způsobem úřad odepření poskytnutí příspěvku odůvodnil a zda konal šetření o podmínkách žádosti st-lů a že je za tohoto stavu věci též lhostejno, zda přihlášky škody st-lů byly přijaty do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu a zda jednání to potkalo se s výsledkem či nikoliv.

Pokud stížnosti se zmiňují konečně o tom, že tvrzení žal. komise, že mezinárodní jednání bylo bezvýsledné, neodpovídá skutečnosti, jelikož podle smlouvy Haagské a Pařížské z roku 1930 byla čsl. republika slevna reparační povinnost s tím, že stát proplatí náhradu škod svých příslušníků z vlastních prostředků, a pokud stížnosti tím míní nároky st-lů opřít o ustanovení mezinárodních smluv, sluší poukázati k tomu, že podle stálé judikatury nss-u upravují mezinárodní smlouvy jen právní poměry mezi smluvními státy, nezakládají přímo práva a povinnosti jednotlivých státních občanů a stávají se uvnitř státu účinnými teprve vydáním předpisů vnitrostátních podle platného právního řádu (srov. Boh. A 11.309/34 a tam dovolané další násl. Boh. A 5772/26, 6018/26 a 7259/28).

Na názorech v cit. nálezech zejména v násl. Boh. A 11.309/34 a 11.296/34 vyslovených setrval nss ve všech právě projednaných případech a poukazuje místo opakování důvodů na obšírné odůvodnění obou zmíněných nálezů.

Oni st-lé, jimž meziministerská komise přiznala určité částky jako příspěvky k úhradě jejich škody, uplatňují jako nezákonnost, že žal. komise st-lům těm prý již přiznala určité, ve stížnostech těch uvedené

vyšší částky, jako náhrady za utrpěné škody, že rozhodnutí ta stala se pravoplatnými a st-lé nabyli již právo na vyplacení těchto vesměs vyšších obnosů, než jim byly nař. rozhodnutími přiznány, a že proto žal. komise nemohla bez svolení st-lů tato pravoplatná rozhodnutí k újmě st-lů zrušiti. K tomu sluší podotknouti, že námitky tohoto znění nelze pokládati za dostatečně konkretisované ve smyslu § 18 zák. o ss, ježto v nich není uvedeno, kterými rozhodnutími meziministerské komise se tak stalo, ani kdy, ani kterými částkami tato komise dotyčným st-lům příspěvek k úhradě válečných škod přiznala. Miní-li pak stížnosti některých st-lů oněmi rozhodnutími, jimiž jim byla prý přiznána již původně určitá částka náhrady, výroky smíšené komise zřízené u politických úřadů I. a II. stolice podle § 8 bodu 1 a 2 vl. nař. č. 366/20 Sb., sluší na to odpověděti, že tyto komise nebyly povolány rozhodovati o takových požadavcích způsobem právní moci schopným, nýbrž měly jen škody zjišťovati, po případě zjištění dříve provedené doplniti.

Ježto podle toho, co shora uvedeno, nss nedospěl k závěru, že st-lům přísluší subjektivní právo na přiznání státního příspěvku k úhradě škod ani podle zák. č. 333/1920 Sb., ani podle vl. nař. č. 106/1931 Sb., stíhatelného stížností před nss-em podle § 2 zák. o ss, musily stížnosti býti zamítnuty pro bezdůvodnost.

Č. 11.488.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Osвобоzení převodu od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. není na závadu okolnost, že stavba na pozemku v době, kdy vlastníkem byl ještě nabyvatel, provedena byla na náklad nikoli nabyvatele, nýbrž osoby třetí.

(Nález ze dne 19. října 1934 č. 18.711.)

V ě c: Rosalie G. v Ž. (adv. Dr. Frant. Papoušek z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou z 2. ledna 1925 koupila st-lka, majitelka jedné poloviny domu čp. ... v Praze, druhou polovinu tohoto domu. V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí žádala za osvobození převodu od dávky, poněvadž má dům býti zbourán a na staveništi provedena novostavba. Podáním z 30. května 1927 zažádala pak, aby dávka zatím platebním rozkazem z 31. prosince 1925 z převodu předepsaná a zaplacená byla jí podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. vrácena, poněvadž novostavba byla již dokončena.

Magistrát výměrem z 8. října 1927 žádost zamítl, poněvadž staveniště nebylo zastavěno nabyvatelkou, nýbrž osobou třetí, kteréž osvobození od dávky nepřisluší. Sbor pro vyřizování stížností sice podanému odvolání vyhověl, ale k dalšímu rekursu obce Pražské zem. úřad rozhodnutím z 12. června 1929 nárok st-lčin odmítl z důvodu, že st-lka nebyla stavebníkem, a převod z 2. ledna 1925 nebyl bezprostředním pře-